

Hayata Sesleniş

— nevzat-taski · 18 Ocak 2011

Hayat karışık duyguların
Gölgesinde var edilen
Koca bir bahçe,
Arzuya batırılmış ruhun
Yatağında yükselen
Maksatlı türeyiş,
Arayışın içinde gizlenmiş
Derin meselenin işlendiği
Kederli yöneliş.
Ve kâinat Tanrının
Çizdiği mukaddes resim,
İnsanlığa ikram edilen
Paylaşsız tat,
Göge yükselen nefeslerin
Uğruna çarpıştığı
Ebedi aldanış.
Gözlerimden içeri akıtığın pencerede
Raks eden iradem,
Yaşadığınca hangi bedellerin
Açtığı yaralarda avunur,
Daha kaç zaman dayanır
Acıyı duymadan.
Ruhuma zaman hançerini
İndiren şaşalı kuvvet
Soruyorum şimdi;
Tahlil edemediğim
Boşlukların sürgününü
hafızamdan silemedikçe,
yüreğimin hoşlandığı hangi gerçeği
barındıracağım aklımda.
Keşiflerine mahzar olamadığım
Düşlerin sahilinde,
Titreyen bir korkak mı olacağım
Kabaran ümitlerimden
Sebeplenmeden kaçıp,

Sesimi haksızlığa karşı
Mahsur kalmanın
Endişesinde bırakarak.
Yıllardan beri suskunluğunda pençeleşen
Bu can payesinin
İlahi çemberde daralan yalnızlığı
Ne zaman aksedecek
Mesut gecelere.
Vicdanımda duymak isterim,
Ziyanların içinde açan hakikat,
Müdafaasında zorlandığım
Zindanlarda her gece yatırma
Şevki kırılmış ömrümü,
Yüz çevirdiğim tesirlerden
Yarım asırdır uzağım.
Dökülmesin istiyorum
Gevşek bıraktığım anlardan
Pak ruhuma
Şeytanın kirli teri,
İmrendiğim bir şey de yok
Hayaline de kanmadım
Altın kaplı köşk diye
Anlatılan namussuz yayımların.
Kayıtsız kalamıyorum
Ehemmiyetini yitirmiş
Uyduruk bahanelerin
Ardında yükselen
Sahte gerçeklere
İman eden zavallıları gördükçe.
Ama gayem odur ki,
Ümidin peşine takılıp
Şehvetin tükenmez kuyularında
Boğulan mecburiyetlerimi
Yalana emzirmeden
döneceğim sana.

Nevzat TAŞKIRAN

12-12-2009